

בש"פ 71/21 - אכראם חטיב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 71/21

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: אכראם חטיב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) בעמ"ת
51037-12-20 מיום 23.12.2020

בשם המבקש: עו"ד אפנאן חליפה; עו"ד אור אבניאון

החלטה

1. ביום 15.12.2020 הוגש נגד המבקש, תושב אזור יהודה ושומרון (להלן: האזור), כתב אישום שמייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. כעולה מכתב האישום, ביום 8.9.2020 התפרץ המבקש לדירה בתל אביב, נטל מהדירה סכומי כסף וחפצים שונים, ועזב את הדירה. כל זאת בעודו שוהה בישראל ללא אישור כניסה או שהייה כדין. בד בבד עם כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי העבירה המיוחסת למבקש היא עבירת רכוש מהרף הגבוה, ועל כן מתקיימת בעניינו עילת מעצר בגין מסוכנות לרכוש הציבור. עוד נטען בבקשה כי המבקש תושב האזור ומכאן שיש חשש ממשי להימלטותו מהליכי שפיטה. ביום 20.12.2020 קבע בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' אמיר) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום. כן ציין בית המשפט כי בשים לב לכך שלמבקש אין עבר פלילי, ומבלי להתעלם מחומרת העבירה המיוחסת לו, ניתן היה לשחררו בתנאים באותו יום, אלא שהערב שהוצע כחלק מתנאי השחרור של המבקש ממעצר אינו מתאים. על כן נקבע דיון המשך, שבו יוכל המבקש להציג ערב נוסף. ביום 22.12.2020, ולאחר שהוצג ערב נוסף, קבע בית המשפט (כב' השופט ש' בן יצחק) כי נוכח המתווה שנקבע בדיון הקודם בעניינו, המבקש ישוחרר ממעצר בכפוף להפקדת התחייבות עצמית בסך 20,000 ש"ח; ערבות צד ג' בסך 10,000 ש"ח, שעליה יחתמו כל אחד משני המפקחים שהוצגו בבית המשפט; הפקדה במזומן בסך 5,000 ש"ח; איסור על המבקש להיכנס לישראל ללא אישור שהייה כדין; איסור לבצע כל עבירת רכוש; ואיסור ליצור קשר עם המתלונן.

לבקשת המשיבה, הורה בית המשפט על עיכוב ביצוע ההחלטה.

2. ביום 23.12.2020 קיבל בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום, והורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט עמד על כך שנוסבות העבירה המיוחסות למבקש היו יכולות להוביל להתלקחות אלימה, במקרה שבו היה בעל הדירה שב לדירתו במפתיע בזמן שהמבקש היה בה; על כך שאין בערבויות שנקבעו כדי למנוע כניסה חוזרת של המבקש לשטחי מדינת ישראל; ועל כך שישנו חשש שהמבקש לא יתייצב למשפטו, אם יחליטו הרשויות למנוע את כניסתו לישראל, וכי במקרה כזה לא ניתן יהיה לחלט את הערבויות שנקבעו. בהקשר זה הדגיש בית המשפט שבמקרה של המבקש קיימת עבירה נוספת ומשמעותית שמתווספת לעבירת השהייה הבלתי חוקית, באופן שמשפיע על ההחלטה בעניינו. בית המשפט ציין כי החלטתו מבוססת על המתווה שנקבע בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.2013) (להלן: עניין קונדוס), בנוגע לאמות המידה לקביעת תנאי שחרור או מעצר ביחס לתושבי האזור ששוהים במדינת ישראל שלא כחוק. עוד הורה בית המשפט על קביעת התיק העיקרי לדיון ללא דיחוי.

3. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש טוען שבית המשפט המחוזי קבע כי עצם עבירת ההתפרצות המיוחסת למבקש היא שמקימה מסוכנות במקרה דנן, וזאת מבלי שנדרש לנסיבות הקונקרטיות שמתעוררות בעניינו של המבקש. כן מלין המבקש כי החלטת בית המשפט המחוזי שללה את תנאי השחרור שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום על סמך "חשש ערטילאי כללי" ומבלי לבחון את נתוני האינדיבידואליים של המבקש. בכך, נטען, סטה בית המשפט המחוזי מקביעות בית משפט זה בעניין קונדוס. נוכח האמור עותר המבקש כי אורה על שחרורו בתנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום.

4. דין בקשת הרשות לערור להידחות. אכן, החלטת בית המשפט המחוזי לא נדרשה ליכולתם של התנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום להשיג את מטרת המעצר ובכלל זאת ליתן מענה לחשש מהתחמקות מהליכי משפט (ראו באופן כללי, עניין קונדוס, פסקה 8; כן ראו והשוו: בש"פ 4253/17 דבש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.6.2017); בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.2.2014); בש"פ 562/13 עאצי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.1.2013); בש"פ 6635/10 מחארזה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.9.2010)). יחד עם זאת, לאחר שעיינתי בטענות שהובאו בבקשה דנן; בטענות הצדדים בבית המשפט המחוזי ובבית משפט השלום; ובתנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום – לא מצאתי כי נפל פגם בתוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי שלפיה לא ניתן לשחרר את המבקש בתנאים שנקבעו. שחרור המבקש בתנאים שקבע בית משפט השלום, שעיקרם התחייבות עצמית של המבקש בסך 20,000 ש"ח; חתימת שני ערבים על ערבות צד ג' בסך 10,000 ש"ח; והפקדת 5,000 ש"ח במזומן אינם מספיקים, בנסיבות העניין, כדי להשיג את מטרת המעצר ולהבטיח את התייצבות המבקש למשפט. זאת, בפרט בשים לב לכך שלמבקש מיוחסת, לצד כניסה לישראל שלא כדין, גם עבירת רכוש (ראו והשוו בהקשר זה למקרים אחרים בהם ערבויות כספיות דומות או אף גבוהות יותר לא הובילו בסופו של יום לשחרור הנאשמים: בש"פ 4944/20 מרדאוי נ' פרקליטות המדינה (20.7.2020); בש"פ 981/19 אל באקי נ' מדינת ישראל (10.2.2019); בש"פ 7604/18 טאה נ' מדינת ישראל (4.11.2018); כן ראו והשוו: בש"פ 9193/99 מדינת ישראל נ' בורהן (28.12.1999); בש"פ 6454/96 מדינת ישראל נ' אלחלייל (16.9.1996)). מטעמים אלה איני רואה להיעתר לטענות המבקש, בפרט עת עסקינן בגלגול שלישי של ההליך בעניינו. בצד זאת, אציין כי אין באמור כדי למנוע מהמבקש לפנות לבית משפט השלום בבקשה מתאימה שבה יציע ערבויות מתאימות וערבים נוספים. למותר לציין כי איני מביע עמדה לגופה של בקשה כאמור, ככל שתוגש.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ט בטבת התשפ"א (13.1.2021).

ש ו פ ט
